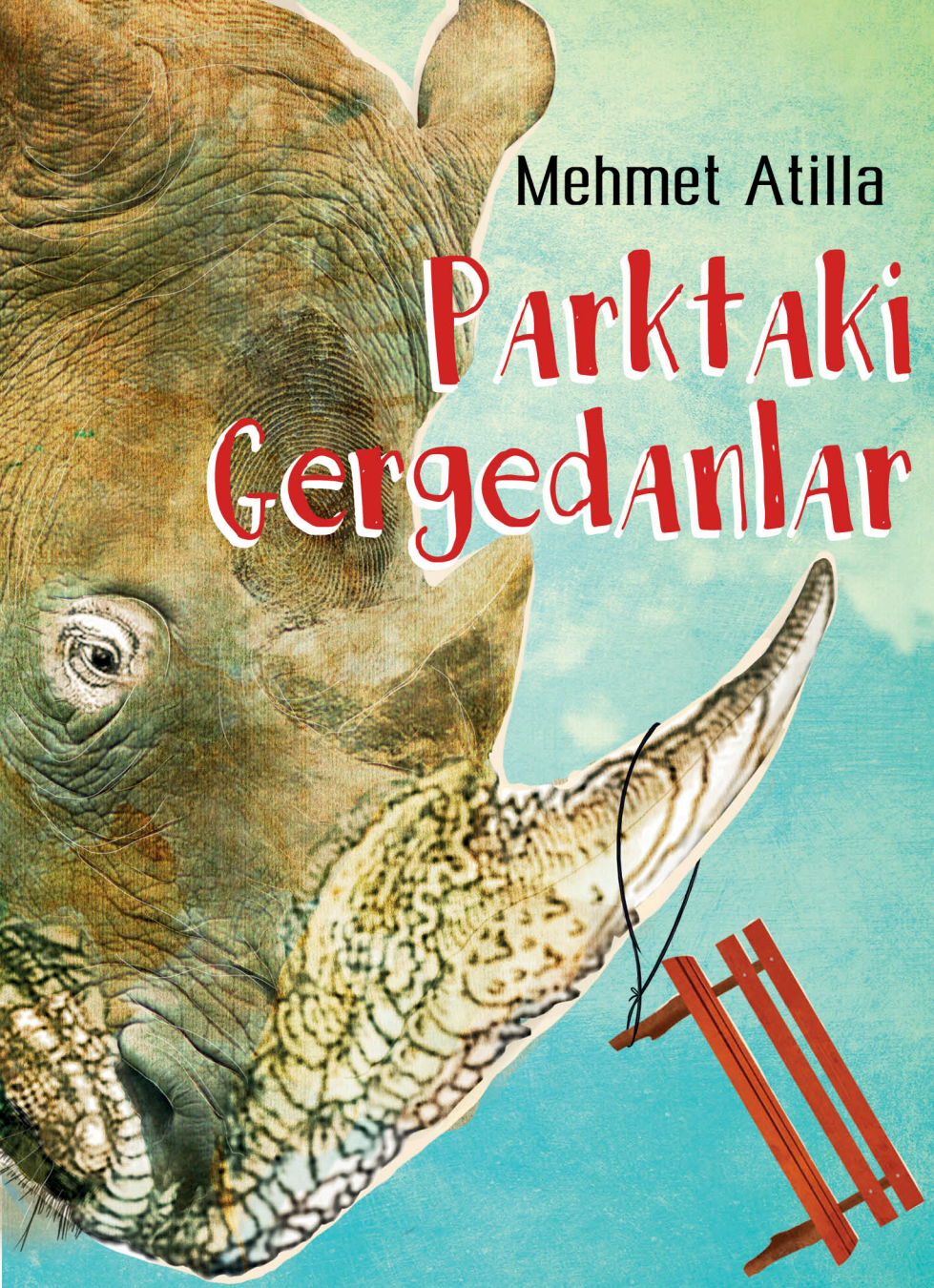

Mehmet Atilla

Parktaki Gergedanlar

 tudem

Mehmet Atilla

Parktaki
Gergedanlar

PARKTAKİ GERGEDANLAR

© 2015, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. A.Ş.
1476/1 Sok. No:10/51 Alsancak-Konak/İZMİR

YAZAR: Mehmet Atilla

KAPAK RESMİ: Erhan Cihangiroğlu

KAPAK TASARIMI: Burak Tuna

EDİTÖR: Burhanettin Düzçay

DÜZELTİ: Hülya Dayan

BASKI VE CİLT: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Eskişehir Yolu 40. Km. Başkent OSB 22. Cadde No:6 Malıköy/Ankara
Tel: 0 312 284 18 14

Birinci Baskı: 2010

(Kitabın ilk iki baskısı İş Bankası Kültür Yayınları tarafından yapılmıştır.)

Üçüncü Baskı: Ekim 2015 (2000 adet)

Dördüncü Baskı: Aralık 2016 (2000 adet)

Beşinci Baskı: Temmuz 2017 (3000 adet)

ISBN: 978-605-9153-35-5

Yayınevi sertifika no: 11945

Matbaa sertifika no: 16031

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

Mehmet Atilla

Parktaki Gergedanlar

 tudem

Mehmet Atilla

1959 yılında Bodrum'da doğdu. İlköğrenimini Turgutreis kasabasında, liseyi de İzmir'de tamamladıktan sonra Ankara Yüksek Teknik Öğretmen Okulu'nu bitirdi. Samsun, Yozgat ve İzmir illerinde öğretmenlik yaptı, 2003 yılında emekli oldu. Şiir, öykü, roman ve çocuk edebiyatı dallarında ürünler veren Atilla'nın hem çocuklar hem de yetişkinler için çok sayıda yayımlanmış kitabı bulunmaktadır.

Bugüne değin birçok çalışması övgüye değer bulunan Mehmet Atilla, sırasıyla Mevlüt Kaplan Çocuk Öyküleri ödülü (1996), Arkadaş Zekâi Özger Şiir özel ödülü (1999), Bilgi Yayınevi e-kitap öykü ödülü (2002), Abdullah Baştürk İşçi Öyküleri ödülü (2007), Tudem Yayınevi Çocuk Şiirleri ikinciliği (2009) kazandı. "Parktaki Gergedanlar" adlı kitabı ise Çocuk ve Gençlik Yayınları Derneği tarafından "2010 yılının kitabı" seçildi (2011).

Dil Derneği, Çocuk ve Gençlik Yayınları Derneği ve Türkiye Yazarlar Sendikası üyesi olan Mehmet Atilla, Bodrum'da ve İzmir'de dönüşümlü olarak yaşıyor.

Tudem Yayınlarından çıkan kitapları:

- Kafesteki Çikolata** (şiir)
- Bilgisayardaki Saklambaç** (öykü)
- Uçan Dalgalar** (roman)
- Tuhaf Yaratıklar Çiftliği** (roman)
- Havlayan Harfler** (roman)
- Yüzümde Kırlangıç Gölgesi** (roman)
- Balıklar Tiyatroda** (roman)
- Kalbimdeki Kelebek** (roman)
- Parktaki Gergedanlar** (roman)
- Yapboz Çocukları** (roman)

Delidolu Yayınlarından çıkan kitapları:

- İs Kan Dil** (roman)
- Paramparça** (roman)

BİRİNCİ BÖLÜM

Karşı taraftan bir ses geldi. İncecik, insanın dişlerini kamaştırıran cinsten berbat bir sürtünme sesi. “Ayyy!” diyenler de oldu, öfkeyle ve korkuyla sağa sola bakanlar da. Neyse ki kısa sürdü ses, baktılar ki arkası yok, herkes rahat bir soluk aldı. Birkaç buruşuk surat dışında herkes kendi oyununa döndü. Salıncaklar hızlandı, toplar zıpladı, kaydıraklar art arda kayan çocukların çığlıklarıyla doldu, tahterevalliler inip kalkmaya başladı, tam bir kızılca kıyamet. “Anne, bak!” diye caka satan mı ararsınız, “Teyze, geliyorum!” diye böbürleneni mi; semtin bütün çığırkanları oradaydı sanki. Arada sırada çatlak sesler de duyulmuyor değildi:

“Çekilsene önümden!”

“Geç işte. Daha nereye gideyim!”

“Kutuplara git.”

“Sen git.”

Neyse ki az öteden biri el koyuyordu bu gerginliğe; çoğu zaman görmediğimiz, belki de herkesin kendi içinden yükselen kocaman bir ses, saygısız olanları susturuyordu:

“Şşşt! Güzel konuşun! Ayıp!”

Sonra harika bir sessizlik... Ardından da oyuncakların insanı barışa sürükleyen çekiciliği. Dünya birdenbire eskisi gibi dönmeye başlıyordu.

Dilek çabuk yorulmuştu nedense o gün. Birkaç kez tırmanma merdivenine inmiş çıkmış, on dakika kadar salıncakta sallanmış, iki kez düz kaydıraftan kaymış, fakat gerisini getirememişti bir türlü. “Aman!” demişti sonra içinden, “Ne uğraşıp duruyorum bunlarla? Gideyim oturayım biraz.”

İyi de Şenay neredeydi? Hızla gezdirmişti bakışlarını parkın içinde. Orada yok, burada yok, şuradaki benziyor ama değil; hah işte, ağacın arkasında.

“Şenay!”

“Efendim?”

“Ben şuraya oturuyorum. Haberin olsun.”

“Neden?”

Al işte! Anlamsız bir soru. Şimdi sana bir saat açıklama mı yapayım bunca insanın ortasında? Oturmak istiyorum işte, hepsi bu kadar.

Kendisi farkında değildi ama suratını öyle ekşitmiş,

kafasını da öyle bir çevirmişti ki bu davranış Şenay'ın pes etmesine yetmişti zaten: “İyi, tamam. Ben buradayım.”

Yorgun adımlarla gölgedeki banklardan birine gitmiş, sırtını arkaya yaslamış, kollarını iyice açıp ayaklarını da öne doğru uzatmıştı: “Oooh! Dünya varmış.”

Der demez de az önceki o tiz sesi duymuştu. İnsan böyle durumlarda arkadaşlarını merak ediyor nedense. Şenay'ın nerede olduğu belliydi, peki Okan? O nerelerdeydi acaba? İlk bakışta göremeyince ayağa kalktı, boyununu bir periskop gibi kullanıp ortalığı kolaçan etti. Tam meraklanmaya başlamıştı ki Okan'ın basketbol potalarının önünde topu eline ayağına dolaştırmakta olduğunu gördü. Terlemişti de üstelik. Sırtındaki gömleğin kimi bölümleri koyulaşmıştı.

“Annesi üç cümlede kurutur onu şimdi,” diye mırıldandı. Yeniden oturdu yerine. Yolun karşı tarafındaki işyerlerinin birinin vitrininde kocaman rakamları olan sayısal bir saat vardı, dönüp baktı. On bire geliyordu. Sevindi. Geleli yarım saati geçmişti, annelerinin gelmesine bir saat kadar bir süre kalmıştı demek. Güzel, hiç de fena değil.

Böyle bir hesap yapmakta haklıydı Dilek. Çünkü parkta ne kadar zaman geçireceklerini kendileri değil annelerinin toplantısı belirleyecekti. Üçünün de annesi aynı dernekte çalışıyordu ve dernek merkezi de parkın

hemen bitişişindeki binadaydı. Bir toplantı için gelmişler, çocuklarını oyun parkında bırakırlarken her birini sıkı sıkıya tembihlemeyi de unutmamışlardı. Her zamanki gibi.

“Birbirinizden ayrılmak yok. Rahatınızı kaçıran bir Şey olursa oyalanmayın sakın. Bize haber verin hemen. Toplantıyı yarım bırakır geliriz. Tamam mı, duydunuz mu?”

“Boş lafa karnımız tok,” derler ya hani, işte öyle bir umursamazlıkla dinlemişti annelerini çocuklar. Hem böyle deyip hem de toplantıyı olabildiğince uzatacaklarını biliyorlardı çünkü. Kafalarını sallamakla yetinmişler, onca curcunanın ortasında nasıl zaman geçireceklerini daha o dakikadan düşünmeye başlamışlardı.

Birden ayak sesleri duydu yan tarafta. Okan’dı yaklaşan, neredeyse burnunun dibine kadar gelmişti. Suratından düşen bin parçaydı üstelik, Dilek’in kafasını çevirdiğini görünce başladı söylenmeye:

“Hep senin yüzünden! ‘Parka gidelim, parka gidelim,’ diye tutturdun, getirdin bizi buraya. Ne oldu, insanların ekmeğine yağ sürdün. Şuraya bak, bebeklerin arasında oyalanıp duruyoruz. Senin inadın yüzünden 3-B’yi elimden kaçırdım bugün. Yoksa beş gol atmıştım Őimdiye kadar. ”

Dilek önce karşılıklı vermemeyi düşündü, ancak baktı

ki dayanamayacak, derin bir soluk alıp verdikten sonra sert bir ses tonuyla yanıtladı:

“Bak sen beyimize! Deminden beri atlayıp zıplıyorsun, en çok eğlenen sensin; şimdi de kalkmış ağlıyorsun. Ne yani, bir tek ben mi karar verdim buraya gelmeye? Annenin dediklerini unuttun herhalde.”

“Sen öyle deyince o ne yapsın, kıramadı seni.”

“Sen de kırma o zaman. Hep futbol topunun ardından koşacağına biraz da basket topuna ilgi göster. San ki 3-B seni bekliyor, gelsin de Okan bize beş gol atсын diye.”

“Yaşımıza göre adam yok ki burada. Hepsi küçük.”

“Büyürler, merak etme.”

Okan fazla uzatmadı bu tartışmayı. Gittikçe çıkmaz bir sokağa doğru sürüklendiklerini anlamıştı çünkü. Sustu. Kemerini düşen pantolonunu, etekleri dışarıya sarkan gömleğini, toz içinde kalan paçalarını derleyip toparlamaya çalışıyordu bir yandan. Dilek sessizce bu telaşın bitmesini bekledi, öteki çocuklara baktıkça Okan'ın pek de haksız sayılmayacağını düşünmeye başladı. Oyun araçlarının keyfini sürenlerin çoğu kendilerinden küçüktü gerçekten. “Biz de epeyce zıplamışız,” diye hayıflandı azıcık. İşin tadını bir türlü çıkaramadıklarına bakılırsa oyalanmak için başka bir yöntem bulmalarının zamanı gelmişti. Ama nasıl bir

yöntemdi bu, o kadarını bilmiyordu henüz. Oturmakta olduğu bankın üzerinde birazcık kenara kayıp Okan'a yer gösterdi:

“Gel şöyle. Dinlen biraz.”

Bu sevimli çağrı, Okan'daki gerginliği bir anda silip süpürdü. Dilek'in üstünlüğü belki de buydu işte, olayların başını ve sonunu eline geçirse bile sürekli olarak çekiştirip durmuyordu. Tam tersine, herhangi bir tatsızlığı olabildiğince kısa sürede gidermenin yollarını arıyordu. Tıpkı şimdiki gibi. Bunun üzerine Okan da kendisinden beklenmeyen bir uysallıkla geldi, Dilek'in yanına ilişti. Oturur oturmaz da karşıdaki kalabalığa dikkatle bakmaya başladı. Bir süre ses çıkarmadan ortalığı gözledi, sonunda dayanamayıp sordu:

“Nerede o?”

Şenay'ı merak etmişti. Dilek deminden beri yan gözle Şenay'ı da izlediği için böyle bir soruya hazırlıklıydı:

“Orada işte,” dedi. Parmağıyla sarı kulenin altındaki kaydırağın düzlüğünü gösteriyordu. “Bak, şurada! Sağdaki kulenin altında. Mavi kazaklı bir oğlan var önünde. Gördün mü?”

“Ha, tamam! Gördüm.”

“Çağırayım mı?”

“Çağır bence. O da dinlensin biraz.”

Dilek ok gibi fırladı yerinden. Göz açıp kapayınca da değin sarı kulenin altına gitti. Kafasını kaldırıp baktı. Aman Allahım, olduğundan da yüksek görünüyordu kule, vay canına, neredeyse üç metre... Sanki Şenay değil de kendisi oradaymış gibi içi bir hoş oldu. Cırlak bir sesle bağırdı:

“Şenay!”

On kadar çocuk vardı oyun grubunun içinde. Hiçbirinin dünya umurunda değildi. İnanılmaz bir cıvıltının ortasında herkes kendince bir şeyler yapmaya çalışıyordu. Kimi düz, kimi spiral, kimi de tüp kaydırdan kaymak için sıra bekliyor, bazıları da arada bir hafifçe tepişiyordu. Karıncalar gibi görünüyorlardı insanın gözüne. Hangisi hangisiyle dosttur, arkadaşdır; kim kiminle ne konuşur, nereden gelip nereye gitmektedirler, bilene aşkolsun. Hem düzen, hem düzensizlik... Sesi- nin yukarılara ulaşmadığını anlayınca şansını bir daha denedi Dilek:

“Şenay!”

İki tombiş oğlanın arasından aşağıya baktı Şenay. Dilek’in kendisine seslendiğini bu kez duymuştu ama nedense yanıt vermedi. Bakmakla yetindi yalnızca. Tahmin etmişsinizdir ki bu tür bakmalar “Ne var?” anlamına gelir ve insanın canını birazcık sıkır.

Bunun üzerine sesi azıcık sertleşti Dilek'in: "Gelir misin yanımıza? Şuradayız."

Şenay sevmedi bu soruyu; tam, hayır ben burada iyiyim, diyecekti ki Okan'ın oturduğu yere çevirdi bakışlarını, o gözlerdeki ısrarın ne kadar kuvvetli olduğunu fark etti ve "Peki, geliyorum," dedi keyifsiz bir suratla. "Ama dur! Şuradan bir kez daha kayayım da..."

Onca engeli aşip oraya kadar tırmanmasını ve sıra beklemesini yabana götürmek istemiyordu belli ki. Haklıydı. Dilek de olsa aynısını yapardı herhalde, bu yüzden tatlı bir gülümseyişle anlaştılar. Dilek beklemeye başladı. Mavi kazaklı çocuğun kaydırağın başlangıç düzlüğüne oturuşunu, kendine yavaşça hız verişini, aşağıya doğru kıvrılarak inen spiral oluğun içinde kollarını açarak bir görünüp bir yok olmasını ve son noktada hızını alamayıp yere kapaklanmasını izledi.

Derken sıra Şenay'a geldi. Benzer şeyleri o da yapmaya hazırlanıyordu ki küçük bir terslik oldu. Aşağıda, kaydırağın her iki yanında iki çocuk belirdi birden. Beyaz çoraplı bir kız ile lacivert kazaklı bir oğlan. Beş altı yaşlarındaydılar. Sanki sözleşmiş gibi ikisi de aynı anda ellerini kaydırağın kenarlarına koydular ve aralarında bir şeyler konuşmaya başladılar. Ne onları uyaracak zaman vardı ne de konuşmalarının bitmesini bekleyecek sabır. Arkada üç dört çocuk daha sıra bekliyordu. Bu

yüzden acele etti Şenay, kendini oluğun eğimine bıraktı. Dilek durumu fark etti ama Şenay'ı durdurmaya yeterli zamanı bulamadı. Birkaç saniye sonra Şenay'ın elleri aşağıdaki çocukların birinin eline ya da kafasına çarpacaktı, önlenemez bir şeydi bu. Şenay işin bu tarafını düşünememiş, kendini kaydırağın çekiciliğine kaptırmıştı.

“Çekilin oradan! Geliyor!” diye bağırdı iki çocuğa birden Dilek. Aynı anda da onlara doğru yöneldi ve çocukları kaydıraftan uzaklaştırmak istedi. Ancak her şey müthiş bir acıyla yarıda kesildi. Birdenbire... Nasıl olduysa sol ayağı yana doğru bükülüverdi. Bileği öyle acıdı ki az kalsın oracığa yığılıp kalacaktı. Kapaklanırlı gibi oldu ama düşmedi. Şenay'ı da, çocukları da unuttu. İki eliyle birden bileğini kavradı, ovalamaya başladı. Ağlamamak için kendini zor tutuyordu.

“Ne oldu Dilek?”

Şenay gelmişti bile. Eğilmiş, şaşkın gözlerle durumu kavramaya çalışıyordu.

“Ne oldu sana böyle?”

Saçları iki yanından sallandığı için Dilek'in yüzü tam olarak görülemiyordu. Fakat epeyce acı çektiğini anlamamak olanaksızdı. Böyle durumlarda üst üste soru sormanın gereksiz olduğunu da bildiği için Dilek'in kendini biraz daha toparlamasını bekledi Şenay. Nitekim

düşündüğü gibi de oldu. Bir süre sonra Dilek ellerini bileğinden çekti, ağır ağır doğrulmaya başladı. Acıyla buruşmuş olan yüzündeki rahatlama insanı sevindirecek kadar anlamlıydı.

Kendini toparlar toparlamaz nereye bastığını ve bileğinin nasıl burkulduğunu araştırmaya başladı. Topalayarak sağa sola doğru birkaç adım attı. Ağrı azalmıştı ama tam olarak geçmemişti. Kumla karışık toprak alanda birkaç küçük çukurluk göze çarpıyordu, büyük olasılıkla onlardan birine basmış olabileceğini düşündü.

“Şurada oldu herhalde,” dedi acı çektiğini belli eden bir suratla.

Şenay da olan biteni anlamıştı artık. Dilek’in başka bir şey demesine gerek yoktu.

“Çok mu ağrıyor?” diye sordu biraz da çekinerek.

“Epeyce azaldı ama rahatça basamıyorum üstüne henüz. Geçer şimdi. Şey... ne oldu çocuklara? Çarpmadın değil mi?”

Şenay afalladı azıcık: “Hangi çocuklara?”

“Aşağıda bekleyen iki çocuk vardı ya hani. Kaydıracağın ucunda...”

Şenay olayı birdenbire çözdü. Aynı anda da içini tuhaf bir hüzün kapladı. Her şeyin kendi aceleciliği yüzünden olduğunu anlamıştı. Dilek’in seslenişini duymuştu, fakat o tarafa atıldığını görmediği için ilk anda

gerçeği kavrayamamıştı. şimdi ise her şey ortadaydı işte. Çocuklara bir şey olmamasını kendisinin dikkat etmesine bağlamıştı o âna kadar, oysa işin aslı başkaydı. Belki de çocuklar Dilek'in uyarısıyla kendilerini azıcık geriye çekmişler ve böylece olası bir çarpışma önlenmişti. Kim bilir!

Dilek'in bileğini inceliyordu bu sırada. Belli belirsiz bir şişlik mi oluşuyordu yoksa? Hafif bir kızarıklık? 'Aman Allahım,' dedi içinden, 'umarım ben yanılıyordur. Bir şey olmamıştır ayağına.'

Dilek aksayarak yürüyordu yanı başında. Gidecekleri yer uzak değildi neyse ki. Okan bu sırada başka yerlere baktığı için hiçbir şeyin farkında değildi. Dilek'le şenay'ın yaklaştığını görünce oturmakta olduğu bankta önce biraz sağa kaydı, sonra birdenbire ayağa kalktı. Koşarak geldi. "Ne oldu Dilek?" diye sordu heyecanla.

"Bir şey yok, ayağımı burktum yalnızca."

"Benim yüzümden oldu," dedi şenay.

Dilek sertçe çevirdi başını. şenay'ın aklından geçenleri ilk kez bu söz üzerine öğrenmişti çünkü.

"Deli misin sen? Ne ilgisi var seninle? O çocuklar için koştum ben."

"Öyle ama, onlara doğru kayan bendim. Bekleyebilirdim uzaklaşmalarını. Beklemedim."

Mehmet Atilla

Parktaki Gergedanlar

Parktaki Gergedanlar ünlü bir ressamın yaptığı gergedan resminden yola çıkılarak yazılmış bir roman. Bugünün, geçmişin ve geleceğin kahramanlarını özgün bir kurgu ve akıcı bir anlatımla birleştirirken çocukları insan sıcaklığı, doğa sevgisi ve hayal gücü üzerinde keyifli bir okumaya çağırıyor.

*İstersek her şeyi çoğaltabiliriz,
düşlerimizi bile...*

ISBN: 978-605-9153-35-5

9 786059 153355

www.tudem.com